

'De radicalisering van Sadettin K.' is ongemakkelijk glashelder toneel over de drijfveren van radicalisering

Els Van Steenberghe

26/11/15 om 08:00 - Bijgewerkt om 12:02

Bron: Knack Focus

Sadettin Kimiziyüz werd vader toen de wereld een IS-brandhaard werd en hij voelt zich erg betrokken. Hij is moslim én hij wil daar geen grappen meer over maken. Met een witte tank trekt hij ten strijde.



The Play = **Hollandse Luchten III: De radicalisering van Sadettin K.**

Gezelschap = **Trouble Man**

In een zin = **Dit is een nulpunt, een intrigerende tweede start (of mijlpaal) in de bloeiende carrière van een theatermaker die als geen ander inziet hoe je al spelend kan raken, duiden en de wereld een beetje verbeteren.**

Hoogtepunt = **Ineens maakt Kimiziyüz duidelijk uit welke spullen de witte tank is opgebouwd. Je beseft dat hij zowat letterlijk met zijn hele carrière op de scène staat. Vertwijfeld in het publiek starend. Moedig en rakend.**

Quote = **'Er zit maar één ding op, denk ik, er is maar één manier hoe ik naar dit alles kan kijken om het enigszins behapbaar te maken. Als een kind, een baby van zes maanden oud. Misschien dat ik het door zijn ogen zie voor wat het allemaal is, in die koelcel, de straten van Parijs en in alle andere brandhaarden van de wereld. En dat vervolgens met u delen, lezer. Ik kan niet wachten.'** (Uit: <https://www.groene.nl/artikel/avonturen-van-adam>)

Meer info: www.troubleman.nl

'Je gaat wát?!' Het thuisfront was niet echt enthousiast over het plan om enkele dagen na de 13/11-aanslagen in Parijs naar *De radicalisering van Sadettin K.* te gaan. 'Bel je na de voorstelling? Dan weet ik dat je het overleefd hebt.' Zo ontiegelijk diep zit de paniek dezer dagen en dat ondervindt ook Kimiziyüz.

In elk theater waar hij de solo speelt, houdt de politie een oogje in het zeil. Dat was vroeger wel anders. Vroeger, vóór de aanslagen en vooral vóór Kimiziyüz vader werd. Deze in Nederland

geboren en getogen 'Trouble Man' lachte toen nog met zijn Turkse roots en zijn religie. Als mensen hem een 'Turkenmop' vertelden, dan vertelde hij nog een vettigere 'Turkenmop' terug. En zijn voorstellingen over zijn familie waren bonte spektakels vol ironie. Tot zijn zoontje geboren werd. Hij zag door het vaderschap in dat het zo niet verder kan. Hij wil dat zijn zoon in een goede wereld met zo min mogelijk ellende opgroeit en daar wil hij aan werken. Lachen met de ellende lost die ellende niet op. Integendeel. Door te lachen met de 'ander' - allochtonen en moslims, in dit geval - zaai je als samenleving frustratie, isolement, ongelijkheid en in het slechtste geval radicale haat die zich gewapend tegen de maatschappij kan keren. Dat zag hij in terwijl hij voor zijn pasgeboren zoontje zorgde.

Dus verpakte hij alle frivole attributen van zijn vorige stukken, zoals *De vader, de zoon en het heilige feest* (2010) of het plezante *somedaymyprincewill.com* (2012), in wit plastic en zette de hele inboedel van zijn 'pre-vaderschapsoeuvre' op een oplegertje. De manier waarop alles gerangschikt en gestapeld is, geeft het karretje het uitzicht van een tank. Een tank in de kleur van de vrede.

Tijdens de solo trippelt hij rond zijn witte tank, pulkt aan de mini-kalashnikov die hij in de handen houdt, aan het plastic rondom het opgerolde tapijt (ook wel te interpreteren als de geweerloop van de tank) en vertelt intussen over wat hem is overkomen. Zo zelfzeker hij als vader is, zo onzeker is hij sindsdien over zijn theatertaal. Of beter, hij legt uit waarom hij het geweer van schouder verandert en niet langer lollig toneel wil maken over zijn roots. Hij verklaart waarom ook hij had kunnen radicaliseren in deze te discriminerende samenleving. Dat klinkt behoorlijk zwaar. Dat is het ook. Maar zo brengt hij het niet.

Kimiziyüz is een geboren verteller. Hij raakt niet met kogels maar met woorden én met zijn blik.

En in die doorborende blik schuilt altijd een twinkeling. Ook in deze voorstelling. Al zet hij de humor hier niet in om buldergelach te oogsten over zijn afkomst en religie maar om ons te doen inzien dat we haast zonder erbij na te denken lachen om dingen waar eigenlijk niets grappig aan is. Behalve dat we lachen om het anders zijn van stads- en landgenoten.

Hij doet hier wat hij in zijn webcolumns voor *De Groene Amsterdammer* doet: hij vertelt over de onthutsing die hem samen met het vaderschap overmeesterde. Onthutst omdat hij ooit jolig deed over zijn roots en over de discriminatie waarvan hij meermaals het slachtoffer werd. Door jolig te doen, houd je die discriminatie in stand en banaliseer je je roots, beseft hij vandaag. Dat inzicht deed hem een radicaal andere manier van vertellen aanboren. Daarvan is deze sobere, ingetogen en oprecht rakende solo het (eerste) resultaat. Met een jerrycan vol zout tekent hij de bewegingen uit die de Turkse volkeren de afgelopen eeuwen maakten. Na die geschiedenisles staat hij in een zee van zout. Zout dat hij in de multiculturele wonde van de samenleving strooit. En het piekt. Het

Het piekt ook bij Kimiziyüz. Tijdens deze solo hanteert hij een sobere verteltechniek, zuinig balancerend tussen ernst, vertwijfeling en ironie. Iets te zuinig. Alsof hij zichzelf verbood om voluit te spelen. Dat is jammer maar te begrijpen. Want dit is een nulpunt, een intrigerende, moedige tweede

start in de bloeiende carrière van een theatermaker die als geen ander inziet hoe je al spelend kan raken, duiden en de wereld een beetje verbeteren.

Els Van Steenberghe